

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 312/2542

นาย จู แก้ว กระจ่างโจทก์ นาย บุญ รอด สิม มาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 38, ป.วิ.พ. มาตรา 79, ป.วิ.พ. มาตรา 202, ป.วิ.พ. มาตรา 208

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยกับครอบครัวอยู่อาศัยที่บ้านเลขที่ 303/5 จังหวัดกาญจนบุรี แต่หลังจากศาลชั้นต้นสั่งรับคำฟ้องแล้วได้มีการออกหมายเรียกและส่งสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลย ณ บ้านเลขที่ 1/1 จังหวัดนครปฐม ที่จำเลยมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านอันเป็นภูมิลำเนาของจำเลยตามฟ้องจำเลยได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องไว้ด้วยตนเองโดยจำเลยไม่ได้ปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้ และในการนัดสืบพยานโจทก์พนักงานเดินหมายของศาลชั้นต้นนำหมายนัดสืบพยานโจทก์ไปส่งให้แก่จำเลยที่บ้านหลังนี้อีก แต่ไม่พบจำเลย สอบถามหญิงในบ้านอายุประมาณ 30 ปี แจ้งว่าจำเลยไปต่างจังหวัดไม่ยอมรับหมายไว้แทน พนักงานเดินหมายจึงปิดหมายตามคำสั่งศาล โดยไม่ปรากฏว่ามีการปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้แต่อย่างใด เชื่อได้ว่าจำเลยอยู่อาศัยที่บ้านหลังดังกล่าวนี้ด้วย และถือได้ว่าจำเลยมีถิ่นที่อยู่หลายแห่งซึ่งอยู่สลับเปลี่ยนกันไป ดังนั้น บ้านที่ระบุในคำฟ้องจึงเป็นภูมิลำเนาอีกแห่งหนึ่งของจำเลยการที่พนักงานเดินหมายนำหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องกับหมายนัดสืบพยานโจทก์ไปส่งให้แก่จำเลยที่บ้านเลขที่ 1/1 จังหวัดนครปฐม อันเป็นภูมิลำเนาของจำเลยตามคำฟ้องจึงเป็นการส่งหมายนั้น ๆ ให้แก่จำเลยทราบโดยชอบแล้วเมื่อจำเลยไม่ยื่นคำให้การภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดและไม่ไปศาลในวันนัดสืบพยานโจทก์ ถือว่าจำเลยจงใจขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณาจำเลยจึงไม่อาจขอให้พิจารณาใหม่ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้เงินกู้จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีไปฝ่ายเดียวแล้วพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 240,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน 2537 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้องไม่เกิน 39,000 บาทจำเลยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ โดยอ้างว่ามีได้จงใจขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยเพ่งทราบว่าถูกโจทก์ฟ้องคดีของจำเลยมีทางชนะเพราะจำเลยไม่ได้เป็นหนี้โจทก์ โจทก์หลอกลวงให้จำเลยลงชื่อในกระดาษเปล่าที่ยังไม่ได้มีการกรอกข้อความโจทก์ยื่นคำร้องคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้องจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีสิทธิขอให้พิจารณาใหม่ได้หรือไม่ เห็นว่า แม้จะฟังได้ตามที่จำเลยกล่าวอ้างว่าจำเลยกับครอบครัวอยู่อาศัยที่บ้านเลขที่ 303/5 หมู่ที่ 8 ตำบลหนองรี อำเภอบ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี แต่ได้ความว่า หลังจากศาลชั้นต้นสั่งรับคำฟ้องแล้วได้มีการออกหมายเรียกและส่งสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลย ณ บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ที่ 7 ตำบลลำเหย อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ที่จำเลยมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านอันเป็นภูมิลำเนาของจำเลยตามฟ้อง จำเลยได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องไว้ด้วยตนเอง โดยจำเลยไม่ได้ปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้ และในการนัดสืบพยานโจทก์วันที่ 29 เมษายน 2539 พนักงานเดินหมายของศาลชั้นต้นนำหมายนัดสืบพยานโจทก์ไปส่งให้แก่จำเลยที่บ้านหลังนี้อีก แต่ไม่พบ

จำเลย สอบถามหญิงในบ้านอายุประมาณ 30 ปี แจ้งว่าจำเลยไปต่างจังหวัดไม่ยอมรับหมายไว้แทน พนักงานเดินหมายจึงปิดหมายตามคำสั่งศาล โดยไม่ปรากฏว่ามีการปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้อยู่ที่บ้าน หลังจากนั้นแต่อย่างใดพฤติการณ์ดังกล่าวเชื่อได้ว่าจำเลยอยู่อาศัยที่บ้านหลังดังกล่าวนี้ด้วย และถือได้ว่าจำเลยมีถิ่นที่อยู่หลายแห่งซึ่งอยู่สลับเปลี่ยนกันไป ดังนั้น บ้านที่ระบุในคำฟ้องจึงเป็นภูมิลำเนาอีกแห่งหนึ่งของจำเลย ที่จำเลยอ้างในฎีกาว่า จำเลยเพียงมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านแต่ไม่เคยอยู่ที่บ้านหลังนี้ ขัดต่อข้อเท็จจริงและเหตุผลข้างต้นฟังเป็นจริงไม่ได้ การที่พนักงานเดินหมายนำหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องกับหมายนัดสืบพยานโจทก์ไปส่งให้แก่จำเลยที่บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ที่ 7 ตำบลลำเหย อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม อันเป็นภูมิลำเนาของจำเลยตามคำฟ้อง จึงเป็นการส่งหมายนั้น ๆ ให้แก่จำเลยทราบโดยชอบแล้ว เมื่อจำเลยไม่ยื่นคำให้การภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดและไม่ไปศาลในวันนัดสืบพยานโจทก์ ถือว่าจำเลยจงใจขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยจึงไม่อาจขอให้พิจารณาใหม่ได้พิพากษายืน

องค์คณะ

จำรูญ แสงภักดี · ณรงค์ศักดิ์ วิจิตรสาระวงศ์ · เรืองฤทธิ์ ศรีวรรณะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/312/2542>